

Arrest

nr. 265 142 van 9 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 maart 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling voorziet in de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije. Verzoekende partij betwist dit niet, doch erkent en bevestigt dit thans in het verzoekschrift, waar(in) zij o.a. opmerkt dat “Op 24 april 2015 zouden de Bulgaarse asielinstanties aan verzoeker de vluchtelingenstatus toekennen”.

Bulgarije is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Bulgarije verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Bulgarije geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.1. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo luidt de beslissing, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, doch zij doet er geen afbreuk aan. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het veelvuldig herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de opmerkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder al in de bestreden beslissing naar werd verwezen en waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Bulgarije, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Bulgarije geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Bulgarije sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Bulgarije tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te

voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

3.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Bulgarije zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij, zo dient te worden benadrukt, het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, te weerleggen.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije op goede grond o.a. het volgende aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met erg precaire en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg en integratie. U verklaarde in Bulgarije op straat en in kraakpanden gewoond te hebben en af en toe bij vrienden en kennissen (CGVS, p. 6-7). Ook leerde u de taal niet omdat u zelf voor taallessen zou moeten betalen terwijl u afhankelijk was van financiële hulp van vrienden en familie in andere Europese lidstaten en Turkije. Mede door het gebrek aan kennis van de landstaal en door het feit dat de werkgelegenheid zelfs voor de lokale bevolking erg laag is geraakte u in Bulgarije niet aan werk (CGVS, p. 7-8). U moest ook zelf voor medicijnen betalen als u ziek was (CGVS, p. 8).

Hoewel dergelijke moeilijkheden aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om in Bulgarije uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

U haalt in dit kader vooreerst zelf aan dat u, na het verkrijgen van uw beschermingsstatus, behandeld werd zoals een Bulgaar en dus zelf werk moest zoeken, huisvesting regelen en dergelijke (CGVS, p. 6). U werd in deze dus niet anders behandeld dan andere burgers. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beroep kon doen op een netwerk van kennissen uit de Arabische en Koerdische gemeenschappen die wel geïntegreerd waren en werk of een eigen zaak hadden (CGVS, p. 8). Waar u enerzijds af en toe

beroep kon doen op vrienden en kennissen om er te overnachten, bleek uit uw verklaringen ook dat u occasioneel financiële hulp kreeg van een netwerk van vrienden en familie in andere EU-lidstaten en Turkije (CGVS, p. 7). Nog blijkt uit uw verklaringen dat u nooit een taalcursus volgde terwijl er wel degelijk taalcursussen voorhanden waren maar dat u ervoor moest betalen (CGVS, p. 8).

Waar u verwijst naar de cynische opmerkingen bij uw zoektocht naar werk, waar mensen vroegen wat u er kwam doen omdat zelfs de Bulgaren geen werk hebben (CGVS, p. 7), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Dit volstaat niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. Het gaat hier immers in eerste instantie om een verwijzing naar de algemene situatie, zoals die voor alle Bulgaren geldt. Indien u het moeilijker had dan sommige anderen om werk te vinden kon dat onder andere te wijten zijn aan het feit dat u de taal niet sprak (CGVS, p. 8). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat kennissen van u met een Arabische of Koerdische achtergrond, die langer in het land verbleven, er werkten of een zaak hadden en er gehuwd waren met Bulgaren (CGVS, p. 8). U maakt géén melding van concrete incidenten van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tegenspreken van het voorgaande is geenszins van aard die betreffende, concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij komt voorts in wezen niet verder dan het opperen van zeer algemene opmerkingen, zoals waar in het verzoekschrift op niet onderbouwde wijze wordt opgeworpen dat “Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt alleszins niet dat verzoeker in Bulgarije zou kunnen rekenen op welke autoriteiten dan ook die daadwerkelijk in staat is om hem de nodige begeleiding of minimale bijstand te garanderen, en dit terwijl zijn preciaire leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen”. Verzoekende partij maakt evenwel niet in concreto aannemelijk in Bulgarije geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat zij aantoonde dat zij bij de (bevoegde) Bulgaarse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en zij in Bulgarije de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten gelden. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. De verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, alsook haar huidige argumenten zoals haar allerm minst aannemelijk of geloofwaardig betoog in het verzoekschrift “In BU heb ik geen interim-bureaus gezien of plaatsen waar je werk kan vragen. Het is daar anders dan hier he”, geven geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeidsmarkt en huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voorzieningen, te laten gelden, en ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Bulgarije haar bieden afdoende te hebben aangewend, laat staan te hebben uitgeput.

Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden in Bulgarije, en in het bijzonder voor (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij beweert weliswaar op zeer algemene wijze, doch zij toont niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Ofschoon zij dit op zeer algemene wijze voorhoudt, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet met concrete elementen aannemelijk dat haar levensomstandigheden in Bulgarije een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn

evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Bulgarije kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel en het feit dat er geen steun was vanwege de autoriteiten met betrekking tot integratie en begeleiding. Zij wijst er tevens op dat zij niet voldoende inkomsten had, ernstig gediscrimineerd werd en geen toekomstperspectief had. Tot slot herhaalt de verzoekende partij nogmaals dat zij geen voldoende bescherming had.

In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

"3.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Bulgarije zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij, zo dient te worden benadrukt, het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, te weerleggen."

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije op goede grond o.a. het volgende aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg en integratie. U verklaarde in Bulgarije op straat en in kraakpanden gewoond te hebben en af en toe bij vrienden en kennissen (CGVS, p. 6-7). Ook leerde u de taal niet omdat u zelf voor taallessen zou moeten betalen terwijl u afhankelijk was van financiële hulp van vrienden en familie in andere Europese lidstaten en Turkije. Mede door het gebrek aan kennis van de landstaal en door het feit dat de werkgelegenheid zelfs voor de lokale bevolking erg laag is geraakte u in Bulgarije niet aan werk (CGVS, p. 7-8). U moest ook zelf voor medicijnen betalen als u ziek was (CGVS, p. 8).

Hoewel dergelijke moeilijkheden aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om in Bulgarije uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

U haalt in dit kader vooreerst zelf aan dat u, na het verkrijgen van uw beschermingsstatus, behandeld werd zoals een Bulgaar en dus zelf werk moest zoeken, huisvesting regelen en dergelijke (CGVS, p. 6). U werd in deze dus niet anders behandeld dan andere burgers. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beroep kon doen op een netwerk van kennissen uit de Arabische en Koerdische gemeenschappen die wel geïntegreerd waren en werk of een eigen zaak hadden (CGVS, p. 8). Waar u enerzijds af en toe beroep kon doen op vrienden en kennissen om er te overnachten, bleek uit uw verklaringen ook dat u occasioneel financiële hulp kreeg van een netwerk van vrienden en familie in andere EU-lidstaten en Turkije (CGVS, p. 7). Nog blijkt uit uw verklaringen dat u nooit een taalcursus volgde terwijl er wel degelijk taalcursussen voorhanden waren maar dat u ervoor moest betalen (CGVS, p. 8).

Waar u verwijst naar de cynische opmerkingen bij uw zoektocht naar werk, waar mensen vroegen wat u er kwam doen omdat zelfs de Bulgaren geen werk hebben (CGVS, p. 7), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Dit volstaat niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. Het gaat hier immers in eerste instantie om een verwijzing naar de algemene situatie, zoals die voor alle Bulgaren geldt. Indien u het moeilijker had dan sommige anderen om werk te vinden kon dat onder andere te wijten zijn aan het feit dat u de taal niet sprak (CGVS, p. 8). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat kennissen van u met een Arabische of Koerdische achtergrond, die langer in het land verbleven, er werkten of een zaak hadden en er gehuwd waren met Bulgaren (CGVS, p. 8). U maakt géén melding van concrete incidenten van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tegenspreken van het voorgaande is geenszins van aard die betreffende, concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij komt voorts in wezen niet verder dan het opperen van zeer algemene opmerkingen, zoals waar in het verzoekschrift op niet onderbouwde wijze wordt opgeworpen dat "Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt alleszins niet dat verzoeker in Bulgarije zou kunnen rekenen op welke autoriteiten dan ook die daadwerkelijk in staat is om hem de nodige begeleiding of minimale bijstand te garanderen, en dit terwijl zijn preciaire leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen". Verzoekende partij maakt evenwel niet in concreto aannemelijk in Bulgarije geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat zij aantoon dat zij bij de (bevoegde) Bulgaarse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en zij in Bulgarije de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten gelden. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. De verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, alsook haar huidige argumenten zoals haar allerminst aannemelijk of geloofwaardig betoog in het verzoekschrift "In BU heb ik geen interim-bureaus gezien of plaatsen waar je werk kan vragen. Het is daar anders dan hier he", geven geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeidsmarkt en huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voorzieningen, te laten gelden, en ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Bulgarije haar bieden afdoende te hebben aangewend, laat staan te hebben uitgeput.

Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden in Bulgarije, en in het bijzonder voor (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij beweert weliswaar op zeer algemene wijze, doch zij toont niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Ofschoon zij dit op zeer algemene wijze voorhoudt, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet met concrete elementen aannemelijk dat haar levensomstandigheden in Bulgarije een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Bulgarije kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen." (eigen onderlijning).

Uit de gronden van voormelde beschikking waarin verwezen wordt naar de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen waarbij rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, doch dat deze niet werden aanvaard. Tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit uitgebreid en in concreto uiteengezet. De verzoekende partij geeft weliswaar aan niet akkoord te kunnen gaan met de gevolgde analyse in de beschikking, doch de Raad stelt vast dat zij geen concrete en valabele argumenten aanvoert die het concreet vastgestelde door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gronden van voormelde beschikking ontcrachten of weerleggen. Zij beperkt zich immers louter tot het op algemene wijze opperen dat geen rekening zou zijn gehouden met haar kwetsbaar profiel en het feit dat er geen steun was vanwege de autoriteiten met betrekking tot integratie en begeleiding, dat zij niet voldoende inkomsten had, ernstig gediscrimineerd werd en geen

toekomstperspectief had, alsook nogmaals dat zij geen voldoende bescherming had. De Raad herhaalt, zoals in voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing wordt uiteengezet: de verzoekende partij maakt *“niet in concreto aannemelijk in Bulgarije geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat zij aantoonbaar dat zij bij de (bevoegde) Bulgaarse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en zij in Bulgarije de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten gelden. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.”*, evenals: *“U maakt géén melding van concrete incidenten van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”* De verzoekende partij werpt hier met haar betoog ter terechtzitting geen ander licht op. Zij geeft immers een algemene opsomming zonder haar algemene beweringen afdoende in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking. De verzoekende partij gaat niet *in concreto* in op de in voormelde beschikking opgenomen grond, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht stellen, laat staan weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS